

Nielsen), at han ikke turde indlade sig paa at regne om Kap med ham. Jeg kan ikke andet end finde, at denne det ærede Medlems Beskedenhed er særdeles vel begrundet. Men, som sagt, det er kun Bagateller. Det er ikke derpaa, at det for det ærede Medlem kommer an. Thi den Grundsandhed, som det ærede Medlem vil indprente, at naar et Højreministerium træffer de samme Finansdispositioner som et Venstreministerium, saa bliver Resultatet det samme — denne Grundsandhed staaer fast alligevel. Jeg vil kun dertil føje Udtalelsen af det Haab, at Højreministerierne i Fremtiden altid ville være saa forstandige at gøre det samme som Venstreministerierne.

Jeg gaar derefter over til et Emne, som staaer i Forbindelse med Overvejelserne om vor finansielle Stilling. Det er Statsbanerne. Næst efter den kommunale Skattelov er det særlig Statsbanerne og deres Forhold, som under denne Finanslovbehandling have været Genstand for en Række af Bemærkninger. Sidste Aar have Statsbanerne bragt et Udbytte, som lader dem tælle med i Finanshusholdningen. Selvfølgelig er det derefter gaaet med Om-talen af Statsbanerne, saaledes som det kunde ventes, at det vilde gaa. Det er ikke mange Aar siden, at Statsbanerne gavede et meget ringe, undertiden endogsaa slet intet Udbytte. Der rejste sig da paa Rigsdagen stærke Indsigelser imod formentlige Mangler i Statsbanernes Ledelse. Man klagede over, at Driften var uøkonomisk, at det var et alt for stort Personale, Folk, der gik og bestilte intet, alt for mange Tog, overflødige Udgifter paa alle Kanter. Og da Taksterne samtidig vare satte betydelig ned, kunde Resultatet ikke blive anderledes, end det var. Efter min Overbevisning ere de Anker, som bleve fremførte imod den tidligere Statsbanledelse, i høj Grad overdrevne, i mange Henseender endog paafaldende uretfærdige. Jeg har tidligere udtalt her i Tinget, og jeg gentager det nu, at Ledelsen af Statsbanerne under den tidligere Generaldirektion har overordentlig stor Fortjeneste af at have udviklet Statsbanerne og bragt dem paa en saadan Fod, at de med Rette kunne siges at staa lige med adskillige af de bedste europæiske Banesystemer. At dette krævede betydelige Udgifter, og at Banerne derfor i en Række af Aar havde vanskeligt ved at give synderligt Udbytte, kunde neppe undgaas. Jeg skal lade staa hen, om der maaske paa forskellige Punkter kunde have været Anledning til at vise større Økonomi; men det var i alt Fald den al-

mindelige Opfattelse i Rigsdagen. Man greb da til sidst til den Udvej at nedsætte en Jernbanekommission, som kom til at bestaa af Mænd af alle Partier her paa Rigsdagen. Efter gennem adskillige Aar at have ransaget Statsbanernes Forhold fra Ende til anden indstillede Jernbanekommissionen en Række af Forslag, som have været Udgangspunktet for de Reform-er, der siden ere blevne foretagne baade med Hensyn til Administrationen og med Hensyn til Taksterne. I Henseende til Indskrænkning af Udgifterne er man dog paa ingen Maade gaaet saa vidt i adskillige Henseender, som det blev foreslaaet af Jernbanekommissionen, og som mange Medlemmer her i Tinget insisterede paa. Vi erindre jo vel fra Forhandlingerne her tidligere, hvorledes man med største Eftertryk har udtalt, at Udgifterne være Ulykken ved Statsbanerne; de skulde bringes ned med Jernhaand, hvis man vilde have Orden paa Tingene. Alt andet nyttede ikke. Den Administration, som sidder nu, har utvivlsomt stor Fortjeneste af at have stræbt paa de Punkter, hvor der kunde være Anledning dertil, at bringe en forstandig og dog maadeholdent gennemført Økonomi i Forholdene. Og hvad er saa Følgen bleven? Den er bleven, at der rejser sig et Skrig Landet over, at der jamres og klages over, at man maa betale saa høje Takster, at Statsbanerne kunne give bare 2 pCt. eller deromkring i Udbytte, og at der klages over, at Personalets Lønninger og Arbejdsforhold ere forkastelige, for ikke at sige skandaløse. Det gaar saa vidt, at en æret Taler her i Tinget, som stræber at udmærke sig ved særlig Smagfuldhed, taler om Statsbanernes Kniberi, ja Fedteri. Nu, mine Herrer, alt dette var at forudse, det var at vente, at saaledes vilde det gaa. Men jeg vil sige, at hvorvidt den Gænge, hvori Statsbanernes Ledelse er kommen ind, skal fortsættes, hvorvidt Statsbanerne vedblivende skulle kunne styres saaledes, at de faa en finansiell Værdi for os, det kommer i første Række til at afhænge af dette Ting. Hvis ikke dette Ting bestemte og kraftig vil støtte Administrationen i dens Bestræbelser i saa Henseende, saa siger det sig selv, at da bliver det umuligt overfor den Hærskare af uberettigede og grundløse Angreb, der fremkomme, at opretholde den Orden i Tingene, som der bør være. Intetsteds i Verden ere Banebestyrrelserne fri for Anker og Bebrejdelser. Der er vist neppe nogen Institution, som i den Grad ægger til Anker og Kritik som Jernbanerne.